

REPUBLIKA SLOVENIJA
DELOVNO IN SOCIALNO SODIŠČE
V LJUBLJANI

23-65-2017

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Delovno in socialno sodišče v Ljubljani je po okrožni sodnici Snežani Zorc

v individualnem delovnem sporu tožeče stranke: **RADIOTELEVIZIJA SLOVENIJA, javni zavod**, Kolodvorska ulica 2-4, Ljubljana, ki jo zastopa Tomaž Toldi, odvetnik v Ljubljani, zoper toženo stranko: [REDACTED], ki jo zastopa Silvan Jakin, odvetnik v Ljubljani,

zaradi vračila preveč izplačane plače v znesku 563,35 EUR s pp,

po 19. aprila 2017 opravljeni glavni obravnavi

RAZSODILO:

I. Zavrne se tožbeni zahtevek, ki se glasi:

„Tožena stranka je dolžna tožeči stranki vrniti preveč obračunano in izplačano plačo:

- za mesec julij 2009 v znesku 38,08 EUR neto,
- za mesec avgust 2009 v znesku 37,02 EUR neto,
- za mesec september 2009 v znesku 34,61 EUR neto,
- za mesec oktober 2009 v znesku 34,84 EUR neto,
- za mesec november 2009 v znesku 38,43 EUR neto,
- za mesec december 2009 v znesku 35,19 EUR neto,
- za mesec januar 2010 v znesku 34,71 EUR neto,
- za mesec februar 2010 v znesku 38,73 EUR neto,
- za mesec marec 2010 v znesku 37,65 EUR neto,
- za mesec april 2010 v znesku 38,29 EUR neto,
- za mesec maj 2010 v znesku 32,77 EUR neto,
- za mesec junij 2010 v znesku 37,00 EUR neto,
- za mesec julij 2010 v znesku 37,02 EUR neto,
- za mesec avgust 2010 v znesku 35,70 EUR neto,
- za mesec september 2010 v znesku 36,57 EUR neto,
- za mesec oktober 2010 v znesku 16,74 EUR neto,

vse z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 15. 8. 2013 dalje do plačila.“

- II. Tožeča stranka krije sama svoje stroške postopka, toženi stranki pa je dolžna povrniti stroške v višini 291,45 EUR v roku 15 dni, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi od prvega dne po izteku izpolnitvenega roka dalje do plačila.

OBRAZLOŽITEV:

1. Tožeča stranka navaja, da je toženec ob njenem vstopu v plačni sistem javnega sektorja prejel aneks k pogodbi o zaposlitvi z dne 14. 8. 2008 za delovno mesto Tehnični vodja RA/TV produkcije VII/1 in bil s prevedbo uvrščen v 34. plačni razred. Zaradi nižje stopnje izobrazbe od tiste, ki se zahteva za zasedbo njegovega delovnega mesta, je bil skladno s 14. členom Zakona o sistemu plač v javnem sektorju (ZSPJS, Ur. l. RS, št. 56/2002 in nadaljnji) nato uvrščen v 32. plačni razred. Ta plačni razred bi morala upoštevati tudi pri obračunu odprave nesorazmerij v osnovni plači. Tega ni storila, temveč je tožencu pomotoma, v nasprotju z določbama 14. in 49.č člena ZSPJS, upoštevala plačni razred, v katerega je bil toženec uvrščen s prevedbo brez odbitka plačnih razredov na podlagi 14. člena ZSPJS. To je ugotovila šele 21. 8. 2012, ko je prejela revizijsko poročilo Računskega sodišča o pravilnosti dela poslovanja javnega zavoda v letih

2009 in 2010, ki je ugotovilo, da je pri javnih uslužbencih, ki opravljajo delo na delovnih mestih z nižjo izobrazbo od zahtevane in imajo zmanjšano osnovno plačo v skladu s 14. členom ZSPJS, nepravilno upoštevala določilo o odpravljanju nesorazmerja v osnovnih plačah. Nesorazmerje v osnovni plači je bilo določeno v prenizkem znesku za en ali dva plačna razreda, ker je korekcijsko osnovno plačo določila od plačnega razreda, ne da bi upoštevala 14. člen ZSPJS. Pri odpravi nesorazmerij v osnovni plači je tako zmotno upoštevala plačni razred delovnega mesta toženca in ne plačni razred, v katerega je bil toženec uvrščen ob prevedbi zaradi nižje stopnje izobrazbe od tiste, ki se zahteva za zasedbo delovnega mesta. Do revizije Računskega sodišča ni vedela, da je zmotno obračunavala zneske iz naslova odprave nesorazmerij v osnovni plači. Toženec je tako iz naslova odprave nesorazmerij v osnovni plači za obdobje od avgusta 2008 do oktobra 2010 prejel preveč izplačano plačo v skupnem znesku 1.045,43 EUR neto. Tožencu je v skladu s 3. in 3.a členom ZSPJS 15. 7. 2013 vročila obvestilo o ugotovitvah glede napačno izračunanih zneskov plače za sporno obdobje, ga pozvala k sklenitvi dogovora o vračilu preveč izplačane plače, mu posredovala predlog dogovora o vračilu preveč izplačane plače in ga seznanila s posledicami, če med strankama ne bo prišlo do soglasja. Ker do soglasja ni prišlo, je s tožbo zahtevala vračilo preveč izplačanega zneska za obdobje od avgusta 2008 do oktobra 2010.

2. Toženec navaja, da so vse napake, ki so pripeljale do ugotovitev Računskega sodišča in posledično do tožbe, na strani tožeče stranke. Plačo, ki jo je v spornem obdobju obračunavala, je prejemal v dobri veri in brez vsakega dvoma, da so strokovne službe tožeče stranke pripravile pravilne in zakonsko določene osnove za obračun plač. Za napačen obračun plač tako ni odgovoren. Tožeča stranka je pričela odpravljati napake pri obračunu plač in terjati preveč izplačano šele po ukrepih Računskega sodišča, čeprav je za napake vedela že v letu 2008 in ves čas od tedaj dalje. To dokazujejo v glasilu Informator javno objavljeni sklepi sej nadzornega sveta tožeče stranke, iz katerih je iz poročanja vodstva tožeče stranke nadzornemu svetu razvidno vedenje tožeče stranke o nepravilnostih. Ves ta čas za dejansko odpravo in vzpostavitev pravilnosti prevedbe (obračun odprave nesorazmerij) ni storila ničesar in je vse do oktobra 2010 izplačevala plače v zneskih, ki naj bi bili napačni in previsoki. Tudi dopis Ministrstva za kulturo z dne 10. 7. 2009 ne more predstavljati prve seznanitve tožeče stranke z napačno prevedbo plač, saj je ta nastal (in ga je tožeča stranka prejela 17. 7. 2009) po tem, ko je ministrica na pobudo tožeče stranke same imenovala nadzorno komisijo za izvedbo nadzora prehoda v nov plačni sistem. Slednja pa je opravila vrsto delovnih sestankov in pogovorov s predstavniki tožeče stranke, delo pa končala po zaključnem pogovoru s predstavniki tožeče stranke v začetku julija 2009. Tožeča stranka je torej že dolgo pred 10. 7. 2009 vedela za napačne prevedbe in obračune, saj je celo sama dala pobudo za nadzorno komisijo, po njeni ustanovitvi pa je sodelovala v vrsti delovnih sestankov in pogovorov s komisijo. Z dopisom

ministrstvo tožeči stranki tudi izrecno nalaga, da do konca oktobra 2009 odpravi nepravilni izračun prevedenih plač in nepravilno odpravo nesorazmerij. Tožeča stranka nič od navedenega ni izvršila, pač pa je nadaljevala z dotedanjim nepravilnim načinom obračuna in izplačevanja plač vse do oktobra 2010. Tako ni podlage, da bi bila upravičena do plačila tistega, kar je kot močnejša stranka sama pripravila, izračunala in predložila v podpis pri njej zaposlenim delavcem in kar jim je potem izplačevala. Prav tako se tožeča stranka ne more sklicevati na zmotu, saj je zakon z objavo znan in se mora po njem ravnati, nepoznavanje prava pa škoduje. Tožeča stranka tako ni upravičena do vračila tistega, kar je napačno izplačala v času od vključno julija 2009 dalje, ko je zagotovo vedela za napačno prevedbo in kako bi morala biti ta opravljena glede na zakon ter je mogla in morala napake popraviti in plače na pravilen način obračunati in izplačevati. Neutemeljen je tudi zahtevek za plačilo zakonskih zamudnih obresti, saj tožeča stranka od njega na noben 15. dan v mesecu ni zahtevala, da izpolni obveznost in bi s tem dnem prišel v zamudno. Predlaga zavrnitev zahtevka.

3. Sodišče je v zadevi odločalo že dvakrat. Prvič s sodbo IV Pd 2589/2013 z dne 3. 9. 2014, s katero je tožencu naložilo vračilo preveč izplačane plače za obdobje od avgusta 2008 do junija 2009, vse z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 15. 8. 2013 dalje do plačila, zavrnilo pa zahtevek za vračilo preveč izplačane plače za obdobje od julija 2009 do oktobra 2010 z zakonskimi zamudnimi obrestmi od posameznih mesečnih neto zneskov od vsakega 15. dne v mesecu za pretekli mesec dalje do plačila ter zahtevek za plačilo zakonskih zamudnih obresti od prisojenih mesečnih neto zneskov preveč izplačane plače od vsakega 15. dne v mesecu za pretekli mesec do 14. 8. 2013. Ugotovilo je, da je tožeča stranka za to, da tožencu izplačuje previsoke zneske plač, izvedela že 17. 7. 2009, ko je prejela zapisnik Ministrstva za kulturo z dne 10. 7. 2009 o nadzoru izplačil, v katerem je bila na nepravilen obračun opozorjena. Kljub temu je z napačnim obračunavanjem in izplačili nadaljevala, zato je presodilo, da na podlagi 191. člena Obligacijskega zakonika (OZ, Ur. l. RS, št. 83/2001) ne more zahtevati vračila, saj je vedela, da tožencu izplačuje previsoke zneske. Pritožbeno sodišče (sodba in sklep Pdp 192/2015 z dne 14. 5. 2015) je sodbo sodišča prve stopnje v delu glede odločitve o tožbenem zahtevku za vračilo plače za obdobje od julija 2009 do oktobra 2010 (zavrnilni del) razveljavilo in v tem obsegu vrnilo zadevo sodišču prve stopnje v novo sojenje, v preostalem delu pa sodbo sodišča prve stopnje potrdilo. Ob tem je zavzelo stališče, da je potrebno v konkretnem primeru uporabiti določbe 3. in 3.a člena ZSPJS. Te so prisilne narave, zato se ravnanje delodajalca v nasprotju z njimi presoja po 86. členu OZ, ki govori o ničnosti pogodbenih določil, in ne po 191. členu OZ. Štelo je, da vprašani, kdaj je tožeča stranka izvedela za nezakonita previsoka izplačila in ali so bila preplačila izvedena po pomoti, nista odločilnega pomena. V ponovljenem postopku je sodišče prve stopnje sledilo temu stališču in ob ugotovitvi, da je tožeča stranka pri obračunu

plače nepravilno upoštevala zakonsko določilo o odpravljanju plačnega nesorazmerja in korekcijsko osnovno plačo določila brez upoštevanja 14. člena ZSPJS, s sodbo IV Pd 720/2015 z dne 2. 9. 2015 tožencu naložilo vračilo preveč izplačane plače za obdobje od julija 2009 do oktobra 2010, vse z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 15. 8. 2013 dalje do plačila, višji obrestni zahtevek pa zavrnilo. Pritožbeno sodišče (sodba Pdp 1101/2015 z dne 10. 12. 2015) je sodbo sodišča prve stopnje potrdilo, saj je v skladu s svojim prvotnim razveljavitvenim sklepom presodilo, da je izplačilo plače javnemu uslužbencu v višini, ki presega zakonsko določeno, nezakonito (nično razpolaganje), zato mora javni uslužbenec po določbah 3. in 3.a člena ZSPJS preveč prejeto vrniti. Pri tem se je oprlo na 86. člen OZ o ničnosti pogodbenega določila in izključilo uporabo 191. člena OZ o pravih vračanja pri neupravičeni pridobitvi. Toženec je zoper takšno odločitev vložil revizijo, kateri je Vrhovno sodišče RS s sklepom VIII Ips 185/2016 z dne 21. 2. 2017 ugodilo, sodbi sodišč druge in prve stopnje razveljavilo in zadevo vrnilo sodišču prve stopnje v novo sojenje. Ob tem je zavzelo stališča, ki so povzeta v nadaljevanju in katera je sodišče upoštevalo pri odločanju v ponovljenem postopku.

4. V ponovljenem postopku je sodišče prebralo listinske dokaze strank (A1-A7, B1-B11) ter izpovedi [redacted] iz prvega postopka. Ker je že na podlagi izvedenih dokazov ugotovilo vsa odločilna dejstva, je druge dokazne predloge kot nepotrebne zavrnilo. Tako ni zaslišalo [redacted], vodjo splošnih služb pri tožeči stranki, ki je bil predlagan v zvezi z vprašanjem, kdaj je bila tožeča stranka seznanjena z napačnim obračunavanjem odprave nesorazmerij v osnovi plači, saj je sodišče to ugotovilo že na podlagi predloženih listinskih dokazov in izpovedi [redacted], ki je bil predlagan in zaslišan v zvezi z istim vprašanjem. Prav tako ni zaslišalo toženca, saj njegova izpoved ne bi v ničemer privedla do drugačne odločitve v sporu.
5. Toženec je javni uslužbenec, ki je bil z aneksom k pogodbi o zaposlitvi z dne 14. 8. 2008 za delovno mesto Tehnični vodja RA/TV produkcije, s prevedbo uvrščen v 34. plačni razred. Zaradi nižje stopnje izobrazbe od tiste, ki se zahteva za zasedbo njegovega delovnega mesta (česar toženec ni prerekal), je bil skladno s 14. členom ZSPJS uvrščen v 32. plačni razred. ZSPJS v 1. odstavku 14. člena namreč določa, da v primeru, ko javni uslužbenec opravlja delo na delovnem mestu z nižjo izobrazbo od zahtevane, mu pripada osnovna plača, ki je za dva plačna razreda nižja od osnovne plače delovnega mesta, na katerem opravlja delo. Tako je bila tožencu določena za dva plačna razreda nižja osnovna plača od osnovne plače delovnega mesta, na katerem opravlja delo in za katerega ne izpolnjuje pogoja zahtevane izobrazbe.
6. Znižan plačni razred zaradi nižje stopnje izobrazbe bi morala tožeča stranka upoštevati tudi pri odpravi nesorazmerij v osnovni plači toženca skladno z določbo

49.č člena ZSPJS. Tako bi bilo potrebno od ciljnega razreda odšteti dva plačna razreda in nato računati odpravo nesorazmerij. Predložene listine tožeče stranke ter izpovedi vodje kadrovske službe tožeče stranke [REDACTED] in vodje računovodske službe tožeče stranke [REDACTED] pa dokazujejo, da je tožeča stranka pri plači toženca za obdobje od avgusta 2008 do oktobra 2010 pri odpravi nesorazmerij v osnovni plači napačno upoštevala 34. plačni razred, namesto pravilno 32. plačni razred. [REDACTED] je namreč izpovedal, da so v spornem obdobju od razlike med staro plačo in novo celo plačo, ki je bila obračunana kot odprava nesorazmerja, odšteli en ali dva plačna razreda zaradi nižje stopnje izobrazbe (v primeru toženca dva plačna razreda), saj je bil tako postavljen sam informacijski sistem za obračun plače. Kasneje je bilo ugotovljeno, da bi bilo potrebno ta dva plačna razreda odšteti od ciljnega razreda in šele nato računati odpravo nesorazmerij. Tako je prišlo pri delavcih, ki niso izpolnjevali izobrazbenega pogoja, do preplačila plače za obdobje od avgusta 2008 do oktobra 2010. [REDACTED] pa je izpovedala, da je bila ob prevedbi napačno vnesena korekcijska osnovna plača, zaradi česar je bila posledično napačna tudi skupna razlika za odpravo nesorazmerja, delež razlike za odpravo nesorazmerja in tudi osnovna plača za obračun, iz katerega izhajajo vsi nadaljnji izračuni. Navedeno dokazujejo tudi predložene plačilne liste toženca (A6). Toženec je tako v spornem obdobju prejemal previsoko plačo. To je ugotovilo tudi Računsko sodišče v revizijskem poročilu z dne 20. 8. 2012 (A4). Ugotovilo je, da je tožeča stranka pri javnih uslužbencih, ki opravljajo delo na delovnih mestih z nižjo izobrazbo od zahtevane, in imajo zmanjšano osnovno plačo v skladu s 14. členom ZSPJS, nepravilno upoštevala določilo o odpravljanju nesorazmerja v osnovnih plačah. Nesorazmerje v osnovni plači je bilo namreč določeno v prenizkem znesku za en ali dva plačna razreda, ker je korekcijsko osnovno plačo (to je prevedena osnovna plača, povečana za vrednost v višini nesorazmerja nad štirimi plačnimi razredi) določila od plačnega razreda, ne da bi se upoštevala določila 14. člena ZSPJS.

7. Tožeča stranka je torej tožencu za obdobje od vključno avgusta 2008 do vključno oktobra 2010 izplačala previsoko plačo, ker je pri obračunu zneska za odpravo plačnega nesorazmerja po 49.č členu ZSPJS nepravilno vzela za osnovo 34. plačni razred, ki je bil določen s prevedbo za delovno mesto Tehnični vodja RA/TV produkcije, namesto pravilnega 32. plačnega razreda, ki je bil tožencu določen na podlagi 14. člena ZSPJS, ker ni izpolnjeval pogoja zahtevane izobrazbe. Da je bil toženec uvrščen v 32. plačni razred, med strankama ni sporno.
8. Od 1. 8. 2008 plače v javnem sektorju, v katerega se po drugi alineji 1. odstavka 2. člena uvršča kot javni zavod tudi tožeča stranka, ureja ZSPJS. V 2. odstavku 3. člena ZSPJS je določeno, da se plača javnega uslužbenca določi s pogodbo o zaposlitvi, odločbo oziroma sklepom, tako da se v tem aktu določi pravna podlaga za določitev plače in njenih posameznih delov, plačni razred in druge sestavine

plače v skladu s tem zakonom, predpisi in drugimi akti, izdanimi na njihovi podlagi ter kolektivnimi pogodbami, višina posameznih elementov plače na dan sklenitve pogodbe in usklajevanja plače. Hkrati navedeni zakon določa, da se javnemu uslužbencu v pogodbi o zaposlitvi, odločbi oziroma sklepu ne sme določiti plača v drugačni višini, kot je določena v zakonu in drugih navedenih aktih (3. odstavek 3. člena). Če je določilo o plači v pogodbi o zaposlitvi, odločbi oziroma sklepu v nasprotju s 3. odstavkom tega člena, se uporabljajo določbe zakonov, predpisov in drugih aktov, izdanih na njihovi podlagi ter kolektivnimi pogodbami, s katerimi je določena plača javnega uslužbenca, kot sestavni del te pogodbe, odločbe ali sklepa (5. odstavek 3. člena).

9. V 3.a členu ZSPJS ureja primere, ko pride do neskladnosti določb o plači v pogodbi javnega uslužbenca s 3. členom tega zakona. V tem primeru mora delodajalec nemudoma pisno obvestiti prizadetega javnega uslužbenca in obrazložiti svoje ugotovitve ter mu izročiti pisni predlog ustreznega aneksa k pogodbi o zaposlitvi, s katerim se odpravijo ugotovljene neskladnosti (1. odstavek). Če delodajalec ugotovi, da je bila javnemu uslužbencu določena in izplačana v nasprotju s 3. členom ZSPJS nižja plača, kot bi mu pripadala, se mu razlika skupaj z zamudnimi obrestmi izplača s prvim naslednjim izplačilom plače (2. odstavek). Če delodajalec ugotovi, da je bila javnemu uslužbencu v nasprotju s 3. členom tega zakona določena in izplačana višja plača, kot bi mu pripadala, pa se z javnim uslužbencem dogovori o načinu vrnitve preveč izplačanega zneska. Po vložitvi tožbe so bile v letu 2014 navedene določbe 3.a člena ZSPJS dopolnjene (ZSPJS-S, Ur. l. RS, št. 50/2014) tako, da sedaj 3. odstavek določa, da se za vračilo preveč izplačanih zneskov plač uporabljajo splošna pravila civilnega prava, podrobneje pa so urejena tudi pravila vračanja in obveznosti delavca in delodajalca v odvisnosti od tega, ali je med njima sklenjen dogovor o vračilu ali ne. ZSPJS-S v prehodnih in končnih določbah, konkretno v 6. členu, določa, da se postopki pri delodajalcih za vračilo preveč določenih in izplačanih plač ter postopki pred pristojnimi sodišči za vračilo preveč določenih in izplačanih plač, sproženi pred uveljavitvijo tega zakona, končajo po določbah tega zakona.
10. V obravnavanem primeru ne gre za situacijo iz 3. odstavka 3.a člena ZSPJS, torej za to, da bi bilo tožencu kaj izplačano v nasprotju s 3. odstavkom 3. člena ZSPJS. Tožeča stranka je namreč tožencu kljub pravilno določeni plači v aneksu k pogodbi o zaposlitvi (uvrstitev v 32. plačni razred) ob odpravi nesorazmerja v osnovni plači na podlagi 49.č člena ZSJPS izplačala več, kot je bila dolžna, ker je kot korekcijskega upoštevala 34. plačni razred in ne 32. plačnega razreda. Kot je v razveljavitvenem sklepu poudarilo Vrhovno sodišče RS, v obravnavanem primeru zato ne pride v poštev uporaba določb 3. in 3.a člena ZSPJS, na katere se sklicuje tožeča stranka.
11. Med strankama ni sporno, da je tožeča stranka odpravo nesorazmerja v osnovni

plači na podlagi 49.č člena ZSPJS z napačnim obračunom izvedla v nasprotju z zakonom. Po stališču Vrhovnega sodišča RS iz razveljavitvenega sklepa, je bilo takšno izplačilo nezakonito, zmotna pa je presoja, da je bilo njeno razpolaganje nično in da mora toženec na tej podlagi (86. člen OZ) preveč izplačane zneske vrniti. Če je plača s pogodbo o zaposlitvi, odločbo oziroma sklepom določena v skladu z zakonom (konkretno s 3. odstavkom 3. člena ZSPJS), le obračunana in izplačana je v previsokem znesku, pravil o ničnosti pogodbe ni mogoče uporabiti. V takšnem primeru pridejo v poštev določbe OZ o neupravičeni pridobitvi oziroma pravila o vračanju neupravičeno pridobljenega.

12. V skladu s 1. odstavkom 190. člena OZ je tisti, ki je bil brez pravnega temelja obogaten na škodo drugega, prejeta dolžan vrniti, če je to mogoče, sicer pa nadomestiti vrednost dosežene koristi. Vendar pa po 191. členu OZ tisti, ki kaj plača, čeprav ve, da ni dolžan, nima pravice zahtevati nazaj, razen če si je pridržal pravico zahtevati nazaj ali če je plačal, da bi se izognil sili. Odločilnega pomena je torej, ali je tožeča stranka vedoma plačala nekaj, kar ni bila dolžna. Po stališčih, zavzetih v sodni praksi, ni mogoče šteti, da je (pogodbena stranka) vedoma izplačala nekaj, kar ni bila dolžna, če je to storila pomotoma, čeprav ni bila dovolj skrbna (prim. sodbo VS RS II Ips 84/2007 z dne 10. 3. 2009). Le če se je plačnik zavedal, da plačuje, čeprav v resnici plačila ne dolguje, in ni okoliščin, ki bi temu njegovemu dejanju lahko odvzemale pomen prostovoljne privolitve v prikrajšanje, plačnik nima pravice zahtevati plačila nazaj, ravno zato, ker je prostovoljno privolil v prikrajšanje in to jasno izrazil s plačilom nedolga. Sklepanje o privolitvi v prikrajšanje (na čemer je utemeljena izguba pravice terjati nazaj plačilo, ki je bilo opravljeno brez pravne podlage) pa je izključeno v primeru, ko plačnik (ob plačilu) zmotno meni, da obstoji dolg, ki ga plačuje, čeprav morda zmotna ni opravičljiva (prim. sklep VS RS III Ips 137/2008 z dne 17. 5. 2011).
13. Tožeča stranka neutemeljeno zatrjuje, da je za nepravilnost pri obračunu in izplačilu zneskov iz naslova odprave nesorazmerij v osnovni plači izvedela šele s prejemom revizijskega poročila Računskega sodišča z dne 20. 8. 2012 (A4). Sodišče ugotavlja, da je tožeča stranka za opisano nepravilnost pri obračunu in izplačilu plače izvedela že 17. 7. 2009, ko je prejela dopis Ministrstva za kulturo z dne 10. 7. 2009 (B1) in priložen zapisnik o nadzoru (B2). Iz dopisa je namreč razvidno, da je ministrstvo na pobudo same tožeče stranke imenovalo nadzorno komisijo za izvedbo nadzora prehoda tožeče stranke v nov plačni sistem in ta je svoje ugotovitve v zvezi z izvedenim nadzorom podala v zapisniku o nadzoru z dne 8. 7. 2009 (B2). Slednji je bil tožeči stranki posredovan skupaj z dopisom ministrstva. Iz zapisnika nadzorne komisije povsem jasno izhaja, da je ta pod glavnimi ugotovitvami opravljenega nadzora zapisala tudi ugotovitev (pod točko 8), da je tožeča stranka pri javnih uslužbencih, ki se jim osnovna plača zmanjšuje v skladu s 14. členom ZSPJS, napačno upoštevala določilo o odpravljanju

nesorazmerja v osnovnih plačah, ki so večja od štirih plačnih razredov, saj je korekcijski plačni razred prevedbe izračunala tako, da je štiri plačne razrede odštela od nezmanjšanega plačnega razreda uvrstitve, namesto od zmanjšanega. Nedvomno je torej tožeča stranka s prejemom dopisa ministrstva in zapisnika nadzorne komisije bila seznanjena z napako pri obračunu zneskov iz naslova odprave nesorazmerij v osnovni plači, ki je privedla do preveč izplačane plače tožencu. To in da je bil z opisano napako seznanjen tudi sam generalni direktor tožeče stranke kot njen zakoniti zastopnik, dokazuje glasilo Informator št. 149 (B7), v katerem so objavljeni sklepi seje nadzornega sveta tožeče stranke z dne 23. 7. 2009, saj je iz njega razvidno, da je na navedeni seji generalni direktor tožeče stranke seznanil nadzorni svet z informacijo o končanem nadzoru nad izvedbo prehoda v nov plačni sistem, ki ga je izvajala komisija, imenovana s strani Ministrstva za kulturo. Da je tožeča stranka že s prejemom dopisa Ministrstva za kulturo in priloženega zapisnika o nadzoru izvedela za napako pri odpravi nesorazmerja v osnovni plači dokazuje tudi izpoved vodje kadrovske službe [REDACTED]. Ta je izpovedal, da je vodstvo za to napako pri obračunu plače izvedelo s prejemom revizije Ministrstva za kulturo, ki je to napako ugotovilo, vendar se je glede na to, da so v tistem obdobju imeli tudi nadzor s strani Računskega sodišča, vodstvo odločilo, da bo počakalo na ugotovitve Računskega sodišča in takrat odpravilo te napake. Kot je še izpovedal, so kljub temu nato še pred prejemom poročila Računskega sodišča predmetno napako pri obračunu plače odpravili in z majem 2011 začeli delavcem izplačevati plače v pravilni višini. Že zgolj slednje pa samo po sebi dokazuje, da je bila tožeča stranka z napako pri obračunu plače seznanjena bistveno pred prejemom revizijskega poročila Računskega sodišča z dne 20. 8. 2012. V zvezi s pritožbenimi navedbami tožeče stranke, da ugotovitve nadzorne komisije, imenovane s strani ministrstva, niso bile zavezujoče, sodišče poudarja, da navedeno ne drži, saj je bilo z dopisom Ministrstva za kulturo z dne 10. 7. 2009 tožeči stranki izrecno naloženo, da ugotovljene nepravilnosti pri prevedbi plač, med drugim v zvezi z nepravilno odpravo nesorazmerij, zaradi finančnih posledic odpravi do konca oktobra 2009.

14. Kljub temu, da za odločitev o še preostalem tožbenem zahtevku ni relevantno, sodišče pojasnjuje, da glede na izvedene dokaze ni mogoče pritrditi tožencu, da je bila tožeča stranka z napako pri obračunu odprave nesorazmerja v osnovni plači seznanjena že pred 17. 7. 2009. Iz predloženih Informatorjev št. 116, 119, 130 in 135 (B3-B6) namreč izhaja le, da je vodstvo tožeče stranke naročilo Ministrstvu za kulturo, da opravi nadzor na izvajanju ZSPJS pri prehodu na nov plačni sistem pri tožeči stranki in da je to imenovalo posebno nadzorno komisijo za izvedbo tega nadzora. Ni pa razvidno, da bi tožeča stranka že takrat vedela za konkretno napako pri obračunu plače, ki je privedla do preveč izplačane plače tožencu. Tudi dejstvo, da je nadzorna komisija v času opravljanja nadzora imela delovne sestanke in pogovore s predstavniki tožeče stranke, še ne pomeni, da je bila tožeča stranka

takrat tudi seznanjena z napako pri odpravi nesorazmerja v osnovni plači. Razen citiranih Informatorjev, pa toženec drugih dokazov v tej smeri ni predlagal. V zvezi s trditvijo toženca, da tožeča stranka ni bila dovolj skrbna in že zato ni upravičena do vračila preveč izplačanih zneskov, sodišče ponovno opozarja na stališče sodne prakse, da ni mogoče šteti, da je stranka vedoma plačala nekaj, kar ni bila dolžna, če je to storila pomotoma, pa čeprav ni bila dovolj skrbna.

15. Glede na vse navedeno sodišče zaključuje, da je tožeča stranka 17. 7. 2009 izvedela, da je tožencu iz naslova odprave nesorazmerja v osnovni plači vse od avgusta 2008 obračunavala in izplačevala več, kot je bila dolžna. Kljub temu je z istim obračunom odprave nesorazmerja v osnovni plači in posledičnimi preplačili iz tega naslova nadaljevala tudi po 17. 7. 2009, torej pri plači za mesec julij 2009 in za vse nadaljnje mesece do vključno oktobra 2010. Pri tem ni bistveno, da tožeča stranka 17. 7. 2009 ni bila seznanjena tudi s konkretno višino preplačil, bistveno je, da je bila seznanjena s tem, kakšna napaka je bila ugotovljena pri obračunavanju odprave nesorazmerja v osnovni plači in da posledično iz tega naslova izplačuje več, kot bi bila glede na predpise dolžna. Samo višino preplačil pa bi tožeča stranka na podlagi podanih ugotovitev nadzorne komisije lahko ugotovila oziroma izračunala sama. Tožeča stranka je tako prostovoljno privolila v prikrajšanje in to jasno izrazila s plačilom nedolga, torej previsokih zneskov plače, zato teh preplačil za obdobje od julija 2009 dalje nima pravice zahtevati nazaj. Zahtevke za vračilo preveč izplačane plače tožencu za obdobje od julija 2009 do oktobra 2010 tako ni utemeljen in ga je sodišče zavrnilo.
16. O stroških postopka je sodišče odločilo skladno z 2. odstavkom 154. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/99 in nadaljnji), glede na uspeh strank v postopku. Tožeča stranka je uspela v višini 46%, toženec v višini 54%.
17. Sodišče je tožeči stranki skladno z Zakonom o odvetniški tarifi (ZOdvT, Ur. l. RS, št. 67/2008 in nadaljnji) kot potrebne za postopek priznalo naslednje stroške: nagrada za postopek z revizijo v znesku 60,00 EUR (tar. št. 3300), pavšalni znesek za plačilo poštnih in telekomunikacijskih storitev v znesku 12,00 EUR (tar. št. 6002), nagrado za narok v drugem ponovljenem postopku v znesku 36,00 EUR (tar. št. 3102) in pavšalni znesek za plačilo poštnih in telekomunikacijskih storitev v znesku 7,20 EUR (tar. št. 6002) ter 22% DDV v višini 25,34 EUR. Priznalo pa ji je tudi stroške sodnih taks, in sicer za tožbo v znesku 84,00 EUR in za pritožbo v znesku 52,00 EUR. Skupni priznani stroški tožeče stranke tako znašajo 276,54 EUR, pri čemer je tožeča stranka glede na uspeh upravičena do povračila stroškov v znesku 127,21 EUR.
18. Tožencu pa je kot potrebne za postopek priznalo naslednje stroške: nagrado za postopek v znesku 72,80 EUR (tar. št. 3100), nagrado za narok v znesku 67,20 EUR (tar. št. 3102), pavšalni znesek za plačilo poštnih in

telekomunikacijskih storitev v višini 20,00 EUR (tar. št. 6002), nagrado za prvi postopek s pritožbo v znesku 89,60 EUR (tar. št. 3210), pavšalni znesek za plačilo poštnih in telekomunikacijskih storitev v višini 17,92 EUR (tar. št. 6002), nagrado za narok v prvem ponovljenem postopku v znesku 36,00 EUR (tar. št. 3102), pavšalni znesek za plačilo poštnih in telekomunikacijskih storitev v višini 7,20 EUR (tar. št. 6002), nagrado za drugi postopek s pritožbo v znesku 48,00 EUR (tar. št. 3210), pavšalni znesek za plačilo poštnih in telekomunikacijskih storitev v znesku 9,60 EUR (tar. št. 6002), nagrado za postopek z revizijo (kar zajema predlog za dopustitev revizije in samo revizijo) v znesku 60,00 EUR (tar. št. 3300), pavšalni znesek za plačilo poštnih in telekomunikacijskih storitev v znesku 12,00 EUR (tar. št. 6002), nagrado za narok v drugem ponovljenem postopku v znesku 36,00 EUR (tar. št. 3102) in pavšalni znesek za plačilo poštnih in telekomunikacijskih storitev v znesku 7,20 EUR (tar. št. 6002) ter 22% DDV v višini 106,37 EUR. Dodatno je tožencu priznalo stroške sodnih taks, in sicer za prvo pritožbo v znesku 52,00 EUR, za drugo pritožbo v znesku 52,00 EUR, za predlog za dopustitev revizije 29,40 EUR in za revizijo 52,00 EUR. Ni pa mu priznalo priglašanih stroškov za fotokopije, saj se ti priznavajo le, kadar je bilo potrebno izdelati več kakor 100 strani (tar. št. 6000, 1b), kar pa v konkretnem primeru ni bilo potrebno, prav tako mu ni priznalo drugih oz. višjih stroškov, saj ti niso bili priglašeni skladno z ZOdvT. Skupni priznani stroški toženca tako znašajo 775,29 EUR, pri čemer je toženec glede na uspeh upravičen do povračila stroškov v znesku 418,66 EUR.

19. Po medsebojnem pobotu stroškov obeh strank, je tožeča stranka dolžna tožencu povrniti stroške v višini 291,45 EUR.

PRAVNI POUK:

Zoper sodbo je dovoljena pritožba v roku 15 dni od prejema pisnega odpravka. Pritožba se vloži v dveh izvodih na naslov Delovno in socialno sodišče v Ljubljani, Resljeva cesta 14, Ljubljana, o njej pa bo odločalo Višje delovno in socialno sodišče. Pritožba mora vsebovati navedbo sodbe, zoper katero se vlaga, izjavo, da se izpodbija v celoti ali v določenem delu, pritožbene razloge in podpis pritožnika. Stranka lahko vloži pritožbo sama, če pa jo vloži po pooblaščenju, je to lahko le odvetnik ali druga oseba, ki je opravila pravniški državni izpit, sicer jo bo sodišče zavrglo. V postopku s pritožbo se ne uporabljajo določila 108. člena ZPP o vračanju nepopolnih in nejasnih vlog v dopolnitev ali popravo. Nepopolna ali nejasna pritožba bo brez nadaljnjega